

Arrest

nr. 166 542 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2016 met refertenummer 60001.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u geboren op 25 december 1980 te Punjab, Pakistan. U groeide er op in Gujranwala en ging er naar school tot aan uw huwelijk. In 1997 huwde u met uw huidige man, C.S.N. (OV nummer 6.666.072), in Pakistan. Net als u beschikt uw man over de Pakistaanse nationaliteit. Hij verhuisde reeds voor 1997 naar de Verenigde Staten van Amerika (VSA). Na jullie huwelijk verbleef u in de stad Gujrat (Punjab). In 1999 verhuisde u ook naar de VSA waar u bij uw man ging wonen. De eerste drie jaar van jullie verblijf in de VSA woonden jullie in Brooklyn. Nadien verbleven jullie drie jaar lang in Long Island. Zowel u als uw man

beschikten er over een werkvergunning. Uw man werkte er als taxichauffeur en u was huisvrouw. Jullie kregen twee kinderen, Z.B.S. (OV nummer 8.022.662, °27/05/2000) en C.M.A. (OV nummer 7.674.390, °07/02/2004), die in de VSA zijn geboren. Zij beschikken beiden over de Amerikaanse nationaliteit en zijn in het bezit van een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP).

In 2006 werd uw schoonmoeder ernstig ziek en besloten jullie terug te keren naar Pakistan. Uw kinderen gingen gedurende enige periode in Pakistan naar school. Omwille van de dreiging van de Taliban en de dood van uw schoonmoeder stopten ze met naar school te gaan, en besloot u uw kinderen thuis te onderwijzen. Achter jullie huis in Gujrat lag een moskee waar leden van de Taliban verbleven. De leden van de Taliban kwamen te weten dat uw twee oudste kinderen over de Amerikaanse nationaliteit beschikten. Hierdoor ondervonden u en uw familie verschillende problemen en werden uw kinderen met de dood bedreigd. Soms losten de leden van de Taliban schoten naar jullie huis en gooiden ze met stenen. Ook gooiden ze met stenen naar uw oudste dochter wanneer ze op het dak van jullie huis liep. Op 3 februari 2009 werd uw jongste dochter Za.B.S. (OV nummer 8.022.662) geboren. Zij heeft de Pakistaanse nationaliteit.

In 2008 besloot uw man Pakistan te verlaten omwille van de dreiging van de Taliban. Hij vluchtte naar België waar reeds vier broers (C.N.A., C.M.R., C.S. en C.I.A.) van hem woonden. Op 4 december 2009 diende uw man een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980. Deze werd geweigerd op 17 januari 2012. Hij diende geen asielaanvraag in.

In 2012 vonden er in Pakistan enkele ernstige incidenten plaats met uw zoon en de Taliban. Op 1 juni 2012 ging uw zoon alleen melk halen in de winkel. Onderweg kwam hij enkele leden van de Taliban tegen die thee aan het drinken waren. Ze gooiden de hete thee over het lichaam van uw zoon en uitten doodsbedreigingen naar uw kinderen. Uw zoon raakte bewusteloos en enkele mensen uit de buurt brachten hem naar het ziekenhuis. Hij werd opgenomen in het ziekenhuis van 1 juni 2012 tot 9 juni 2012. Op 1 juni 2012 diende u hiervoor klacht in bij de politie. Een ander incident met de Taliban waarbij uw zoon ernstig gewond raakte vond plaats op 15 oktober 2012. Hierbij werd uw zoon zijn arm gebroken en raakte hij gewond aan zijn hoofd. Hij werd in het ziekenhuis opgenomen en u diende opnieuw klacht in bij de politie.

Omwille van de weigering van de regularisatieaanvraag van uw man en de problemen die u en uw kinderen ondervonden met de Taliban, keerde uw man eind 2012 terug naar Pakistan.

Uw twee oudste kinderen, Z.B.S. en C.M.A., verlieten Pakistan eind december 2012 omwille van de incidenten die met de Taliban plaatsvonden en de blijvende dreiging tegen hen omwille van hun Amerikaanse nationaliteit. C.N.A., de broer van uw man, kwam de kinderen in Pakistan halen. Ze verlieten Pakistan op 31 december 2012 en reisden per vliegtuig naar België.

Ook na het vertrek van uw twee oudste kinderen bleef u problemen ondervinden met de Taliban, en werden u en de rest van uw familie bedreigd. Uw twee oudste kinderen verbleven tot augustus 2014 in België en registreerden zich hier niet. In augustus 2014 reisden ze voor enkele weken terug naar Pakistan. U en uw man ontmoetten jullie kinderen in het huis van uw zus in Rawalpindi. Bij hun terugkeer naar België, op 1 september 2014, werden ze op de luchthaven in België tegengehouden op de luchthaven omdat ze als twee minderjarigen met een onduidelijk reisdoel reisden. Op 11 september 2014 dienden zij een asielaanvraag in in België.

De Taliban kwam nadien te weten dat uw twee oudste kinderen enkele weken in Pakistan verbleven, bezochten het huis van uw zus en maakten er problemen. Vervolgens diende de schoonbroer van uw man hiervoor klacht in bij de politie op 5 oktober 2014. Op 6 oktober kwam de leden van de Taliban u opzoeken in Gujrat, vroegen ze naar uw Amerikaanse kinderen en zeiden ze dat ze hen gingen vermoorden. Jullie werden meermaals bedreigd door de leden van de Taliban. Zo dreigden ze dat ze uw jongste dochter zouden vermoorden indien u uw twee Amerikaanse kinderen niet aan de Taliban zou overhandigen. Omwille van de aanhoudende dreiging van de Taliban, besloten jullie naar Gujrawala te gaan. Nadien regelde uw vader uw vertrek naar België. Hij betaalde een smokkelaar die een dossier op basis van valse gegevens voor u opmaakte en vroeg voor u een toeristenvisum aan bij de Oostenrijkse ambassade. U ging op interview bij de Oostenrijkse ambassade en verkreeg een toeristenvisum voor u en uw jongste dochter, Za.B.S.. Op 27 november 2014 verlieten jullie Pakistan vanuit Lahore. U vloog via Doha (Verenigde Arabische Emiraten) naar Wenen en kwam diezelfde dag aan in Oostenrijk. De volgende dag reisde u verder naar België waar u op 28 november 2014 aankwam. Uw man bleef achter in Pakistan en leeft er ondergedoken.

C.M.A. en Z.B.S. werden op 13 februari 2015 gehoord op het Commissariaatgeneraal. Nadat dit gehoor plaatsvond, diende u op 16 februari 2015 een asielaanvraag in in België.

Op 20 februari 2015 kwamen enkele leden van de Taliban naar uw vader zijn huis en sloegen hem. Uw broer diende dezelfde dag een klacht in bij de politie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van Za.B.S., de Amerikaanse paspoorten van Z.B.S. en C.M.A., uw Pakistaanse identiteitskaart, de NICOPs van Z.B.S. en C.M.A., uw huwelijksakte en een vertaling, geboorteakten van uw drie kinderen,

social security cards van uw twee oudste kinderen, vertalingen en kopieën van First Information Reports (FIRs, d.d. 1 juni 2012, 15 oktober 2012, 5 oktober 2014 en 20 februari 2015) met originele stempels, een briefomslag, reisdocumenten en attesten van u en uw jongste dochter i.v.m. jullie reis naar België in november 2014, en medische attesten uit België en Pakistan met bijhorende vertalingen.

Hiernaast legden Z.B.S. en C.M.A. schoolattesten, een uittreksel uit het wachtregister (d.d.15 oktober 2014) en krantenartikel (d.d. 17 december 2014, Gazet van Antwerpen) voor.

U, uw man en kinderen hebben geen vrees ten opzichte van de VSA.

Bij terugkeer naar Pakistan vrezen jullie de Taliban.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u uiterst tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen af betreffende het verblijf van uw man in België tussen 2008 en eind 2012, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende.

In eerste instantie verklaarde u dat uw man nooit in België heeft verbleven en gaf u aan dat uw man tussen 2006 en 2014 steeds in Pakistan woonde (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5;18/21). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat uw man wel in België heeft verbleven. Zo is uw man op een facebookprofiel onder zijn naam te zien op enkele foto's die in een Belgische winkel werden genomen (zie blauwe map). Nadat u naar het einde toe van het gehoor dat plaatsvond op 10 juli 2015 met deze foto's werd geconfronteerd, bevestigde u dat het uw man was die op de foto's stond, maar bleef u in eerste instantie volharden dat u geen weet had van het feit dat uw man ooit in België verbleef en verklaarde u dat de voorgelegde foto's in de VSA werden genomen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 15-17/21). Nadien gaf u aan dat uw man mogelijks reeds voor jullie huwelijk (1999) naar België kwam, maar u hem er nooit achter vroeg (zie gehoorverslag CGVS 1 p.16/21). Het CGVS wees u meermaals op het feit dat deze foto's overduidelijk in België werden genomen, maar u bleef zich onwetend voordoen. Na het eerste gehoor waarbij u werd geconfronteerd met deze foto's, werd het CGVS via uw advocaat op de hoogte gesteld van het feit dat uw man tussen 2008 en 2012 in België verbleef, en de regularisatieaanvraag die hij hier indiende. U werd opnieuw uitgenodigd voor een tweede gehoor en verklaarde dat uw man van 2008 tot eind 2012 in België verbleef en zijn regularisatieaanvraag geweigerd werd. Nadien zou hij omwille van deze weigering en de incidenten die in 2012 zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban, zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). U gevraagd naar de reden waarom u het verblijf van uw man in België verzweeg, gaf u aan dat u schrik had dat uw kinderen niet in België zouden kunnen verblijven wanneer u de waarheid zou vertellen hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 3/11). **Dit is echter geen overtuigende reden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen in verband met het verblijf van uw man in België. Het betreft immers een essentieel element in uw asielrelaas - u verklaart dan ook dat uw man momenteel ondergedoken leeft in Pakistan - en tast uw geloofwaardigheid ernstig aan. Daarenboven legde u geen enkel document neer ter staving de periode(s) waarin uw man zou zijn teruggekeerd naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11).** Hierbij dient het CGVS u erop te wijzen dat wanneer u tijdens het gehoor dat plaatsvond op 16 oktober 2015 werd gevraagd naar nieuwe elementen betreffende uw dossier en of u nog nieuws hebt vernomen in verband met uw man, u aangeeft dat er geen nieuwe elementen zijn sinds uw vorige interview. Dit is opmerkelijk gezien u nadien aangeeft dat u contact hebt met uw man (zie gehoorverslag CGVS 2 p.7/11) terwijl u tijdens het eerdere interview (d.d. 10 juli 2015) verklaarde dat jullie laatste contact dateerde van november 2014, wanneer u Pakistan verliet, en uw man geen contact meer wilde hebben omwille van de dreiging van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 4/21). Deze incoherente verklaringen doen vermoeden dat uw man momenteel niet ondergedoken leeft in Pakistan. Verder dient het CGVS op te merken dat het eigenaardig is dat uw man in 2013 nog een brief richtte aan het Koninklijk Paleis in verband met zijn regularisatieaanvraag (zie administratief dossier), gezien hij zich volgens uw verklaringen op dat moment in Pakistan bevond (zie gehoorverslag CGVS 2 p.6/11). **Gezien u zulk belangrijk element bewust verzweeg voor het CGVS, geen documenten neerlegt ter staving van uw man zijn verblijfplaatsen en er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de Taliban (zie infra), bestaat het vermoeden dat u het CGVS tracht te misleiden omtrent de verblijfplaatsen van uw man gedurende de afgelopen jaren.**

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vlucht- en terugkeermotieven van uw man van en naar Pakistan in 2008 en 2012. U legde hieromtrent immers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de Taliban reeds aanwezig was in Pakistan na jullie terugkeer uit de VSA in 2006 maar jullie niet zo hard werden lastiggevallen door hen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.17/21). Ook tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS maakte u geen melding van enige problemen dat jullie met de Taliban zouden hebben ervaren voor 2012 (zie vragenlijst CGVS punt 5). Het is dan ook uiterst tegenstrijdig dat u later aangeeft dat uw man in 2008 bedreigd werd door de Taliban omdat jullie kinderen over de Amerikaanse nationaliteit zouden beschikken (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11). **U gevraagd naar de bedreigingen die reeds tussen 2006 en 2008 werden geuit, verklaart u dat de Taliban dreigde om uw kinderen te vermoorden maar blijft u hier verder uiterst vaag over** (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5-6/11). Gezien u aangeeft dat uw man Pakistan zou hebben verlaten omwille van deze door u aangehaalde problemen, is het zeer eigenaardig dat hij vier jaar lang, van 2008 tot 2012, in België verbleef en geen asielaanvraag indiende terwijl hij hiertoe de kans had. Ook blijkt uit zijn regularisatiedossier dat hij over een advocaat beschikte in België, wat wijst op een zekere vertrouwdsheid met de bestaande procedures in België. U gevraagd naar de reden waarom hij geen asielaanvraag indiende, geeft u aan dat hij een regularisatieaanvraag indiende en hoopte om zo een verblijfsstatuut te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3/11). Naast het feit dat dit geen overtuigende reden is om geen asielaanvraag in te dienen, dient het CGVS u erop te wijzen dat hij pas op 4 december 2009 een regularisatieaanvraag 9bis indiende terwijl hij reeds sinds 2008 in België verbleef. Uw verklaring dat uw man reeds in 2008 een ernstige vrees koesterde tegenover de Taliban waardoor hij Pakistan zou hebben verlaten, wordt hierdoor dan ook ondermijnd. Deze vrees wordt verder aangetast door uw bewering dat uw man eind 2012 terugkeerde naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 2 p.3-5/11).

Ten derde dienden zowel u als uw kinderen een (zeer) laattijdige asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen verlieten uw twee oudste kinderen Pakistan in december 2012, en keerden ze in augustus 2014 gedurende enkele weken terug naar Pakistan om er u en uw man te bezoeken. Het gegeven dat zij gedurende anderhalf jaar in België verbleven zonder een asielaanvraag in te dienen en gedurende enkele weken het risico namen om terug te keren naar Pakistan in 2014, ondergraaft ook hun vrees voor vervolging tegenover de Taliban. Er zouden zich immers voor hun vertrek enkele ernstige incidenten en bedreigingen hebben voorgedaan waardoor zij Pakistan dienden te verlaten in 2012. Pas nadat ze in september 2014 werden tegengehouden op de luchthaven, dienden ze een asielaanvraag in. Echter, gezien hun langdurig verblijf in België, het jarenlang verblijf van uw man en vele andere familieleden in België kan er logischerwijze vanuit gegaan worden dat jullie over een zekere kennis betreffende de (asiel)procedure(s) in België beschikken. In deze context is het dan ook ongeloofwaardig dat uw kinderen niet eerder op de hoogte waren van het feit dat ze een asielaanvraag konden indienen in België (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18/21). Hetzelfde kan ook besloten worden in verband met uw laattijdige asielaanvraag. U kwam immers op 28 november 2014 aan in België met een Oostenrijks visum dat slechts geldig was tot 24 december 2014, en wachtte tot 16 februari 2015 om een asielaanvraag in te dienen. Opmerkelijk hierbij is dat u dit pas deed nadat uw kinderen tijdens het gehoor op het CGVS (d.d. 13 februari 2015) aangaven dat u reeds enige tijd in België verbleef met uw jongste dochter. Uw bewering dat u last had van stress omwille van uw man en kinderen is geen aannemelijke verklaring voor deze nalatigheid (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 11/21). Ook gaf u aan dat u niet wist hoe de procedure in zijn werk gaat (zie verklaring DVZ punt 33). **Bovenstaande verklaringen zijn dan ook niet afdoende om de laattijdigheid van jullie asielaanvragen te verantwoorden, aangezien van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die bescherming van de Conventie van Genève inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het asielland een asielaanvraag indient.** Het gegeven dat jullie nalieten dit te doen, bevestigt dan ook dat jullie geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebben.

Ten vierde zijn er, behalve bovenstaande argumenten, meerdere elementen die de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas bevestigen. U legde immers tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen af betreffende de incidenten met de Taliban die zich in 2012 zouden hebben afgespeeld. Zo gaf u bij het indienen van de vragenlijst van het CGVS aan dat uw kinderen enkele keren geslagen werden door leden van de Taliban (zie vragenlijst CGVS punt 5), maar vermeldde u niets over de incidenten zoals de hete thee die over uw zoon werd gegooid en zijn arm die werd gebroken. Ook maakten uw zoon en oudste dochter geen enkele melding van deze incidenten (zie gehoorverslag Z.B.S. p.9-12/15 en gehoorverslag C.M.A.). U gewezen op het feit dat uw kinderen deze

incidenten nooit hebben vernoemd, gaf u aan dat uw zoon nog zeer jong is, hij niet wist wat hij moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.12/21) en uw kinderen verklaarden dat hun leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5/11). Echter, dat uw kinderen, en vooral dan uw zoon, zulke belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen die zij zouden hebben meegemaakt, vergeten te vermelden is niet geloofwaardig. **Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de aanwezigheid van uw man bij de incidenten die in 2012 plaatsvonden.** In eerste instantie verklaarde u immers dat uw man aanwezig was tijdens het incident in Pakistan waarbij de leden van de Taliban hete thee op uw zoon zou gegooid hebben. Zo gaf u aan dat uw man op een bepaald moment naar buiten ging, de leden van de Taliban hem zeiden dat ze thee op zijn kind hadden gegooid en dat ze volgende keer zuur over uw zoon zouden gooien. Nadien zou uw man naar de politie gegaan zijn maar wilde deze zijn klacht niet registreren, en vertelden ze hem dat hij zijn kinderen naar het buitenland moest sturen omdat ze een Amerikaans paspoort hadden (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21). Gezien u nadien verklaarde dat uw man pas eind 2012 terugkeerde naar Pakistan, is het onmogelijk dat hij aanwezig was bij deze gebeurtenis. Nadat u meermaals werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u vaag en ontwijkend antwoorden (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 6/11). **Ook dient het CGVS u erop te wijzen dat u verklaarde jarenlang te zijn lastiggevalen door leden van de Taliban, maar u niet in staat was om de namen van deze leden op te noemen.** U wist enkel te vertellen dat de naam van de leider Mullah Fazl Ullah was. Opmerkelijk hierbij is dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS, aangaf de naam van de leider van de Talibangroep niet te kennen (zie vragenlijst punt 5), terwijl u deze wel wist te vertellen tijdens het gehoor bij het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.19/21). **Verder is opmerkelijk dat de Taliban überhaupt op de hoogte was van de Amerikaanse nationaliteit van uw kinderen.** Dat u zelf mensen in uw wijk hiervan op de hoogte bracht en de Taliban dit zo te weten kwam is dan ook vreemd (zie gehoorverslag CGVS 1 p.19/21). **Tenslotte werd u meermaals gevraagd waarom uw man achterbleef in Pakistan.** U, jullie drie kinderen en zijn vier broers verblijven immers in België. U gevraagd naar deze reden antwoordde u vaag en ontwijkend. Uiteindelijk verklaarde u dat hij achterbleef in Pakistan omwille van financiële redenen (zie gehoorverslag CGVS 1 p.18-19/21). **Het gebrek aan spontaniteit in uw antwoord bevestigt dan ook bovenstaande vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas, en kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw man ondergedoken leeft in Pakistan.**

Ter ondersteuning van de incidenten die zouden hebben plaatsgevonden met de Taliban en uw kinderen, legde u verschillende FIRs en doktersattesten voor. Gelet op het voorgaande, samen met het feit dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan zoals blijkt uit de informatie van het CGVS, kan geen geloof gehecht worden aan de echtheid van de door u voorgelegde documenten. De door een asielzoeker bijgebrachte documenten hebben slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is (zie supra). Daarnaast is het noemenswaardig dat u verklaarde dat uw zoon na het incident op 2 juni 2012 bewusteloos was (zie gehoorverslag CGVS 1 p.14-15/21), terwijl hier in de voorgelegde FIR niets van staat vermeld. Meer zelfs, er staat geschreven dat uw zoon neerviel en hilde (zie blauwe map). Ook de medische attesten die u voorlegde ter ondersteuning van de incidenten die dateren uit 2012 kunnen niet overtuigen. De inhoud van een medisch attest doet immers geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin de desbetreffende persoon verwond werd en houdt aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. **Gezien het CGVS geen geloof kan hechten aan de problemen die uw man en kinderen in 2008 en 2012 met leden van de Taliban zouden hebben ondervonden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw man nadien met de Taliban zouden ondervonden hebben, alsook aan de andere documenten (FIRs) die u voorlegde ter ondersteuning van deze documenten.**

Tenslotte dient het volgende opgemerkt te worden omtrent uw reisweg. U zou met behulp van een smokkelaar die u een vals visum regelde, naar Oostenrijk zijn gereisd. Desondanks het feit dat uw vader uw reis voorbereidde en hiervoor een smokkelaar contacteerde, is het uiterst eigenaardig dat uw kennis omtrent deze voorbereiding, alsook uw visumdossier zeer beperkt is. Zo kent u de naam van de smokkelaar niet en bent u niet op de hoogte van het bedrag dat uw vader aan de smokkelaar betaalde (zie verklaring DVZ punt 32). Verder werd u niet op de hoogte gebracht van het valse visumdossier, waarin o.a. vermeld stond dat u weduwe was en voor het bedrijf Telenor, werkte (zie gehoorverslag CGVS 1 p.10/21).

Betreffende de andere door u voorgelegde documenten zoals geboorteaktes, identiteitsdocumenten, huwelijksakte, social security cards en reisdocumenten, schoolattesten en inschrijvingsbewijs in het wachtregister, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een bewijs inzake uw familiale situatie, verblijf van uw familie in de VSA, verblijf van uw kinderen in België, uw afgelegde reisweg en identiteit van u en uw kinderen gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist. Het voorgelegde

krantenartikel betreft louter algemene informatie en toont uw persoonlijke vrees voor vervolging in Pakistan niet aan.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook ten aanzien van uw twee kinderen, Z.B.S. (OV nummer 8.022.662, °27/05/2000) en C.M.A. (OV nummer 7.674.390, °07/02/2004), nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van dezelfde motieven. Er werd in hun hoofde ook geen vrees aangehaald of vermeld ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika van welk land zij ook de nationaliteit hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 januari 2016 een schending aan van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoekster stelt vervolging te vrezen door de Taliban omwille van de Amerikaanse nationaliteit van haar kinderen. Zij erkent dat zij *“met betrekking tot het verblijf van haar man niet altijd de juiste informatie heeft gegeven, maar zij was en is ook niet altijd op de hoogte geweest van zijn verschillende verblijfplaatsen”*. Zij benadrukt dat de kern van haar problemen ligt in het feit dat haar kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben: *“Los van het feit of er mogelijks tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en deze van de kinderen, waardoor aan bepaalde elementen van het asielrelaas door de CGVS wordt getwijfeld, blijft het objectief probleem van de Amerikaanse nationaliteit van de kinderen. Als Amerikaanse staatsburgers blijven de kinderen een objectief doelwit voor de Taliban. Als de Taliban de kinderen, Amerikanen, in handen kunnen krijgen, kunnen zij druk uitoefenen op de grote vijand Amerika, kunnen zij publiciteit halen uit hun kidnapping en/of moord. Amerikanen kunnen eenvoudigweg niet vrij wonen in Pakistan, het risico is te groot. Als moeder van Amerikaanse kinderen loop verzoekster eenzelfde risico.”* Zij meent dat zij als vluchteling erkend moet worden *“enkel op basis van de Amerikaanse nationaliteit van de kinderen”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt zij dat *“de provincie Punjab ook geteisterd wordt door geweld”*. Zij merkt op dat de commissaris-generaal het bestaan in Punjab van zelfmoordaanslagen, targeted killings en sektarisch geweld erkent. Hieruit blijkt volgens verzoekster dat *“Punjab een provincie is waar een ernstig binnenlands conflict aan de hand is. Het feit dat er minder geweld is dan in andere provincies impliceert niet dat er geen binnenlands gewapend conflict aan de gang zou zijn.”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen, haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk

zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster als vluchteling erkend moet worden *“enkel op basis van de Amerikaanse nationaliteit van de kinderen”*. Verzoekster benadrukt dat de kern van haar problemen ligt in het feit dat haar kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben: *“Los van het feit of er mogelijks tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en deze van de kinderen, waardoor aan bepaalde elementen van het asielrelaas door de CGVS wordt getwijfeld, blijft het objectief probleem van de Amerikaanse nationaliteit van de kinderen. Als Amerikaanse staatsburgers blijven de kinderen een objectief doelwit voor de Taliban. Als de Taliban de kinderen, Amerikanen, in handen kunnen krijgen, kunnen zij druk uitoefenen op de grote vijand Amerika, kunnen zij publiciteit halen uit hun kidnapping en/of moord. Amerikanen kunnen eenvoudigweg niet vrij wonen in Pakistan, het risico is te groot. Als moeder van Amerikaanse kinderen loop verzoekster eenzelfde risico.”*

2.4. De Raad merkt op dat verzoekster drie kinderen heeft waarvan de twee oudste de dubbele nationaliteit hebben, met name de Pakistaanse en de Amerikaanse. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar *“het objectief probleem van de Amerikaanse nationaliteit van de kinderen”* maar laat na aan de hand van objectieve elementen of informatie enigszins te adstrueren dat Pakistaanse kinderen die naast de Pakistaanse nationaliteit ook een westerse nationaliteit bezitten, een vrees voor vervolging dienen te koesteren.

2.5. Verzoekster verklaringen en de handelwijze van haar echtgenoot kunnen niet aantonen dat zij vrezen voor vervolging omwille van de Amerikaanse nationaliteit van hun oudste kinderen. Zo keerden in 2006 beiden met hun kinderen vrijwillig terug naar Pakistan vanuit de Verenigde Staten niettegenstaande verzoekster verklaarde dat de Taliban toen reeds in Pakistan aanwezig was. Verzoeksters echtgenoot kwam in 2008 reeds naar zijn broers in België en bracht evenmin de kinderen mee terwijl het redelijk was te verwachten indien hij beweerdelijk voor de Taliban vluchtte en de Taliban hem viseerde omwille van zijn Amerikaanse kinderen. Verzoeksters echtgenoot vroeg zelf geen asiel aan maar diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters echtgenoot zou beweerdelijk in 2012 naar Pakistan teruggekeerd zijn, wat niet wordt aangetoond en alvast strijdig is met zijn schrijven aan het Koninklijk Paleis om steun voor zijn regularisatieaanvraag in 2013 en de foto's op zijn facebook (zie administratief dossier). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeksters echtgenoot jarenlang naar Pakistan terugkeerde.

2.6. Verzoeksters geloofwaardigheid is bovendien ernstig gehypothekeerd door het aanhoudend liegen over feiten die nochtans vast staan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde verzoekster initieel dat haar man nooit in België geweest was terwijl hij hier een regularisatieaanvraag had ingediend op basis van zijn langdurig verblijf in België. De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster *“met betrekking tot het verblijf van haar man niet altijd de juiste informatie heeft gegeven, maar zij was en is ook niet altijd op de hoogte geweest van zijn verschillende verblijfplaatsen”* is bezwaarlijk ernstig nu verzoekster doelbewust en herhaaldelijk trachtte een verkeerde voorstelling te geven van de feiten en dit ook nadat ze een tweede keer werd uitgenodigd op het CGVS. Ook verzoeksters echtgenoot blijft in gebreke zijn situatie te duiden.

2.7. Voorts kan blijken dat verzoeksters echtgenoot die -ook volgens verzoeksters verklaringen- in 2012 nog in België was toen zijn twee oudste kinderen problemen hadden in Pakistan, geen asiel aanvroeg voor hen bij hun binnenkomst in België in december 2012 en dit terwijl hij nog in 2013 een poging ondernam om steun te zoeken bij het Koninklijk Paleis voor zijn regularisatieaanvraag. Hieruit kan enkel blijken dat verzoekster en haar echtgenoot niet meenden dat hun oudste kinderen en zichzelf bescherming nodig hadden. De bestreden beslissing geeft bovendien terecht aan dat verzoeksters verklaringen over de beweerdelijke de incidenten met de Taliban in 2012 dermate incoherent, strijdig en vaag zijn dat de waarachtigheid ervan geenszins kan komen vast te staan. Geenszins kan blijken dat verzoekster dergelijke zaken heeft meegemaakt en bovendien wijzigt verzoekster haar relaas naarmate de asielprocedure vordert, ze geconfronteerd wordt met de gegevens uit het administratief dossier van

haar echtgenoot die niet te omzeilen zijn en legt ze medische attesten en FIR's neer die strijdig zijn met haar verklaringen. Ook over de vlucht- en terugkeermotieven van haar man van en naar Pakistan in 2008 en 2012, met name van de problemen met de Taliban omwille van de Amerikaanse nationaliteit van haar kinderen, legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging deze vaststellingen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, deze blijven dan ook overeind.

2.8. Ten slotte vroegen verzoekster en haar kinderen laattijdig asiel aan. Zoals gesteld verbleven verzoeksters kinderen reeds in 2013-2013 anderhalf jaar in België – minstens tijdelijk bij hun vader- en bij diens 4 broers die in België langdurig verblijven. Ze dienden toen geen asielaanvraag in en keerden zelfs terug naar Pakistan in 2014, hoewel hun problemen daar reeds jaren voor hun vertrek naar België zouden zijn aangevangen. Enkele weken later keerden haar kinderen terug naar België, alwaar ze op 11 september 2014 een asielvraag indienden. Verzoekster kwam op 28 november 2014 aan in België, met een Oostenrijks visum dat slechts geldig was tot 24 december 2014, maar wachtte nog tot 16 februari 2015 om een asielaanvraag in te dienen. Van iemand die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient, zeker aangezien de familie goed bekend is met verblijfsvergunningen. Het feit dat verzoekster meer dan 2 maanden na haar aankomst in België en haar kinderen pas na bijna een jaar na hun aankomst in België asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en ondergraaft nog verder de waarachtigheid van de door hen geschetste vervolging.

2.9. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Punjab geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus: Pakistan: Security Situation" van 16 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit voornoemde informatie blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een lokaal conflict gaat, dat zich

hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten.

De loutere beweringen in het verzoekschrift dat *“de provincie Punjab ook geteisterd wordt door geweld”* en dat *“Punjab een provincie is waar een ernstig binnenlands conflict aan de hand is. Het feit dat er minder geweld is dan in andere provincies impliceert niet dat er geen binnenlands gewapend conflict aan de gang zou zijn.”* tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De Raad benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*, gelet op de informatie in het administratief dossier.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK